

УПОВАНИЕ

CREDENCE

Copyright © 2020 Penelope Douglas

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2023

ISBN: 978-954-28-4467-9

Уповатние

ПЕНЕЛЪПИ ДЪГЛАС

Превод от английски
Карина Горанова

 ciela

Плейлиста

“Blue Blood” на LAUREL

“Break up with your girlfriend, I’m bored” на Ariana Grande

“Dancing Barefoot” на U2

“Devil In a Bottle” на Genitorturers

“Do You Wanna Touch Me (Oh Yeah)” на Joan Jett & The Blackhearts

“Fire It Up” на Thousand Foot Krutch

“Give You Hell” на The All-American Rejects

“I Found” на Amber Run

“Kryptonite” на 3 Doors Down

“Look Back at It” на A Boogie wit da Hoodie

“Nobody Rides for Free” на Ratt

“The Hand That Feeds” на Nine Inch Nails

“Way Down We Go” на KALEO

“Wow.” на Post Malone

„Нужна ни е не светлина, а огън; не лек дъждец,
а оглушителният тътен на гръмотевиците.
Трябват ни бурята, вихрушката и земетресението.“
Фредерик Дъглас

Глава първа

ТИЪРНЪН

Странно е. Люлката от гума в двора е единственото, което подсказва, че тук живее дете. В къщата никога не е имало рисунки. Нито на хладилника, нито по стените. На рафтовете няма детски книги. До входната врата няма обувки, в басейна не се виждат надуваеми играчки.

Това е дом на двойка без деца. Не на семейство.

Взирам се през прозореца, гледам как висящата от дъба гума се люлее напред-назад от ветреца, разсеяно търкам червената панделка в косата си между пръстите си и усещам приятната гладка повърхност.

Той винаги намираше време да я люлее на люлката, нали? Винаги имаше време за нея.

И тя за него.

Някъде зад себе си чувам шум от уоки-токита, по стълбите отекват стъпки, а над мен се затръшват врати. Полицията и парамедиците имат работа горе, но сигурно скоро ще искат да говорят с мен.

Преглъщам, но не мигам.

Когато той направи люлката от гума преди десет години, мислех, че е за мен. Беше ми позволено да се люлея на нея, но майка ми беше тази, която наистина я обичаше. Случвало се е да ги гледам през прозореца на спалнята си късно през нощта как баща ми я залюляваше, и магията на играта и смехът им ме караха да искам да бъда там с тях. Знаех обаче, че видят ли ме, магията просто ще изчезне.

Ето защо стоях на прозореца си и само гледах.

Както правя и сега.

Прехапвам ъгълчето на устата си и гледам как зелено листото прелита покрай люлката и пада в гумата, където майка ми е седяла безброй пъти. Образът на бялата ѝ нощница и светлата ѝ коса, която се развява в нощта, докато се люлее, е все още толкова ярък, защото последният път беше едва вчера.

Някой зад мен прочиства гърлото си, а аз примигвам и свеждам очи.

– Казаха ли ти нещо? – пита ме Мирай със сълзи в гласа си.

Не се обръщам, но след миг бавно поклащам глава.

– Кога за последен път говори с тях?

Не мога да отговоря. Не съм сигурна.

Усещам я как се приближава зад мен, но спира на няколко крачки. Чувам дрънченето по стълбите на първата болнична носилка, която качват в линейката.

Повдигам брадичка към далечната суматоха отвън, докато парамедиците отварят входната врата. Обажданията и въпросите, звукът от клаксони, докато пристигат още хора – там, отвъд портите, медиите без съмнение могат да видят как изнасят тялото.

Кога за последно говорих с родителите си?

– Полицията откри лекарства в банята на родителите ти – протяжно казва Мирай с мекия си глас. – Върху тях е името на баща ти, обадили са се на лекаря му и са разбрали, че е имал рак, Тиърнън.

Не помръдвам.

– Не ми бяха споделили нищо – казва ми тя. – Знаеше ли, че баща ти е болен?

Отново поклащам глава и продължавам да гледам как гумата се люлее.

Чувам я как преглъща.

– Очевидно е опитал да се лекува, но болестта е била агресивна – казва тя. – Докторът каза, че... е нямало да доживее до края на годината, скъпа.

Порив на вятъра разклаща люлката и гледам как въжето върти гумата, докато се усуква.

– Изглежда, че... изглежда, че те... – Мирай замълчава, неспособна да довърши мисълта си.

Знам как изглежда. Разбрах, когато ги намерих тази сутрин. Тулуз, шотландският териер на майка ми, драскаше по вратата, за да го пуснат да влезе в спалнята им, и аз открянах вратата. През главата ми мина мисълта, че е странно, че още не са станали, но въпреки това пузнах кучето вътре. Видях ги точно преди да затворя вратата.

На леглото. Прегърнати. Напълно облечени.

Той носеше любимия си костюм на Живанши, а тя беше облечена с роклята на Оскар де ла Рента, с която беше на филмовия фестивал в Кан през 2013 г.

Той имаше рак.

Той е умирал.

Те са знаели и майка е решила да не го пусне да си отиде без нея. Решила е, че без него не ѝ остава нищо.

Нищо друго.

Усещам ужилване в дъната на очите си, но то изчезва почти веднага.

– Полицията не е открила бележка – казва Мирай. – Ти намери ли...

Обръщам глава, срещам очите ѝ и тя моментално млъква. Що за глупав въпрос.

Стискам челюстта си и преглъщам иглите в гърлото си. След всичките години на бавачки, пансион и летни лагери, през които ме държаха заета и бях отгледана от всеки друг, но не и от тях, вече не изпитвах почти никаква болка от постъпките им. Изглежда обаче, че все още има части от мен, които болят.

Не са ми оставили бележка. Дори и сега не е имало нищо, което да искат да ми кажат.

Примигвам, за да прогоня сълзите, обръщам се и се опитвам отново да се вгледам в люлката, докато се извива и люлее напред-назад от вятъра.

Чувам как Мирай подсмърча и тихо ридеае зад мен, защото тя знае. Тя знае какво чувствам, защото е тук от самото начало.

След още минута я виждам през прозореца как се отдалечава, а дори не бях разбрала, че е излязла от стаята.

В ръката си носи ножици, насочва се към люлката от гума и докато вдига ножиците към въжето, аз стискам юмруци и я гледам как притиска дръжките една към друга. Тя прорязва въжето, гумата увисва само на една нишка и накрая пада на земята.

Една сълза най-накрая се отронва и за пръв път през цялото лято, откакто съм вкъщи, усещам нещо като любов.

* * *

ЧАСОВЕ ПО-КЪСНО СЛЪНЦЕТО Е ЗАЛЯЗЛО, КЪЩАТА ОТНОВО Е ТИХА И АЗ СЪМ САМА. Почти сама. Зад портите все още има репортери.

Мирай искаше да се прибера с нея в малкия ѝ двустаен апартамент, в който живее не по принуда, тъй като ѝ плащаха повече от достатъчно. Но тъй като тя винаги е била тук денем и нощем и пътуваше навсякъде с майка ми, дори нямаше нужда от собствен апартамент, да не говорим да наема по-голям. Учтиво отказах.

Тя взе Тулуз, тъй като това куче по-скоро би се спогодило с разгонена котка, отколкото с мен, и каза, че ще се върне рано сутринта.

Трябваше да съм по-мила с нея. Тя предложи да остане за през нощта, но аз исках всички да си тръгнат. Шумът и вниманието ме изнервиха и няхах желание да чувам всички телефонни обаждания, които Мирай трябва да проведе тази вечер. Те само биха ми напомняли за това в какъв ад предстои да се превърне светът ми и какво ме чака в социалните медии.

Говорят за родителите ми.

Спекулират за мен, без съмнение.

Съжалението. Предсказанията кога ще последвам майка си и баща си, било чрез свръхдоза, или самоубийство. Всеки има мнение и си мисли, че знае всичко. Никога преди не се бях замисляла в какъв аквариум живея...

Връщам се до печката и въздъхвам. Родителите ми ме оставиха да се оправям сама с всичко.

От тенджерата се вдига пара, аз изключвам котлона и изсипвам рамена в купа. Допирам сухите си устни една в друга и се вирам в жълтия бульон, докато стомахът ми къркори. Не съм яла или пила нищо цял ден, но съм сигурна, че когато по-рано вечерта влязох в кухнята, за да го приготвя, далеч нямах намерение да ям точно това. Просто винаги съм харесвала процеса на готвене. Рецептата, процедурата... Знам какво да правя. Медитативно е.

Хващам купата и се наслаждавам на топлината, преминаваща през порцелана и нагоре по ръцете ми. В тялото ми избухват тръпки и почти преглъщам, но тогава разбирам, че това ще ми отнеме повече енергия, отколкото имам.

Те са мъртви, а аз не съм плакала. Просто съм притеснена повече за утрешния ден и как ще се справя с всичко.

Не знам какво да правя, и само от идеята да поддържам измъчени разговори на общи теми с ръководители на студиа или стари приятели на родителите ми през идните седмици, докато погребвам майка си и баща си и се оправям с всичко, което съм наследила, започва да ми се гади. Наистина ми се гади, не мога да го направя.

Не мога да го направя.

Те знаеха, че нямам уменията да се справям в ситуации като тази. Не мога да се усмихвам престорено или да симулирам неща, които не чувствам.

Изваждам пръчици от чекмеджето, пъхам ги в купата и я вземам, за да я занеса на горния етаж. Стигам до вратата на спалнята им, но не спирам, а тръгвам наляво към моята стая.

Нося купата до бюрото си, но спирам, а миризмата на рамен преобръща стомаха ми. Оставям я и отивам до стена-

та, плъзвам се надолу по нея и сядам на пода. Прохладата от паркета успокоява нервите ми и се изкушавам да легна и да отпусна лицето си върху него.

Странно ли е, че останах в къщата тази вечер, при положение че те са умрели в стаята надолу по коридора тази сутрин? Съдебният лекар изчисли, че времето на смъртта е около два часа сутринта. Аз се събудих в шест.

Умът ми препуска, притиснат между желанието да не се занимавам с това и намерението да обмисля как се е случило всичко. Мирай идва всеки ден. Ако аз не ги бях намерила, тя щеше да го направи. Защо не изчакаха до следващата седмица, когато започва учебната ми година? Дали изобщо са си спомнили, че съм в къщата?

Оставям главата си да падне назад към стената, полагам ръце върху свитите си колене и затварям горящите си очи.

Не са ми оставили бележка.

Облекли са се. Извели са кучето от стаята. Накарали са Мирай да дойде по-късно от обичайното тази сутрин.

Не са ми написали бележка.

В съзнанието ми изниква образът на затворената им врата, аз отварям очи и се вирам през спалнята си, през отворената ми врата, надолу по дългия коридор, към стаята им в другия му край.

Къщата звучи по същия начин.

Нищо не се е променило.

Но точно тогава отнякъде се чува леко жужене, аз примигвам при слабия звук и страхът ме връща към реалността. Какво е това?

Мислех, че съм изключила телефона си.

Репортерите знаят как да изпращат искания за коментари чрез представители на родителите ми, но това не спира по-нахалните, каквито всъщност са повечето от тях, да стигнат до личния ми мобилен номер.

Посягам, търся телефона си на бюрото, но когато натискам бутона за включване, виждам, че е изключен.

Бръмченето продължава и осъзнаването за това кара сърцето ми да прескочи.

Личният ми мобилен телефон. Този, който стои заровен в чекмеджето ми.

Само родителите ми и Мирай имаха този номер. Това беше телефон за спешни случаи, тъй като знаеха, че често изключвам другия.

До обаждане на този номер обаче така и не се стигна и аз не носех телефона със себе си.

Ставам на колене, бъркам в чекмеджето на бюрото си, изваждам стария айфон от зарядното му устройство, сядам обратно на пода и се вглеждам в екрана.

Колорадо. Не познавам никого от Колорадо.

На този телефон обаче никой не звъни. Може да е репортер, който по някакъв начин е стигнал до номера, но той не е регистриран на мое име, така че се съмнявам.

Отговарям.

– Здравейте?

– Тиърнън?

Гласът на мъжа е дълбок, но в него има лека изненада, сякаш не е очаквал да отговоря.

Или е нервен.

– Обажда се Джейк ван дер Берг – казва той.

Джейк ван дер Берг...

– *Чичо ти* Джейк ван дер Берг.

И тогава си спомням.

– На баща ми...?

– Брат на баща ти – довършва той вместо мен. – Всъщност доведен брат.

Съвсем съм забравила. Името Джейк ван дер Берг рядко беше споменавано в тази къща. Израснах без роднини около себе си и напълно бях забравила, че изобщо имам чичо.

Майка ми е отгледана в приемни семейства, не е познавала баща си и не е имала братя и сестри. Баща ми имаше единствено по-малък доведен брат, с когото не поддържаха

връзка, и аз не го бях виждала. Докато растях, няхах лели, чичовци или братовчеди, а родителите на баща ми бяха починали, така че няхах и баба и дядо.

Има само една причина, поради която би ми се обадил след седемнайсет години.

– Тъхъм – промърморвам и търся точните думи. – Асистентът на майка ми ще се погрижи за организирането на погребението. Ако са ти необходими повече подробности, не разполагам с такива. Ще ти дам номера ѝ.

– Няма да дойда на погребението.

Застивам за момент. Гласът му е напрегнат.

Освен това още не е изказал съболезнования за „загубата ми“, което е необичайно. Не че имам нужда от тях, но тогава защо се обажда? Да не би да си мисли, че баща ми го е включил в завещанието си?

Честно казано, може и да го е направил. Нямам идея.

Преди обаче да успея да го попитам какво иска, той се прокашля.

– Адвокатът на баща ти ми се обади по-рано днес, Тийърнън – казва ми той. – Тъй като аз съм единственият ти жив роднина, а ти си още непълнолетна, родителите ти явно са те оставили на моите грижи.

На неговите грижи?

Явно. Звучи, сякаш това е новина и за самия него.

Не се нуждая от ничии грижи.

Той продължава:

– Все пак след няколко месеца навършваш осемнайсет. Няма да те принуждавам да правиш нищо, така че не се притеснявай.

Добре.

Покелебавам се за момент и не съм сигурна дали чувствам облекчение, или не. Преди той да ме увери, че всъщност няма да означава нищо, няхах време да обмисля напомнянето, че съм непълнолетна, и какво означава за мен това сега, когато родителите ми ги няма. Животът ми няма да се промени.

Добре.

– Сигурен съм, че с живот като твоя – казва той – си придобила много повече житейска мъдрост от нас и вече можеш да се грижиш доста добре за себе си.

– Нас? – измърморвам аз.

– Синовете ми и аз – казва той. – Ноа и Кейлъб. Всъщност те не са много по-големи от теб. Може би само с няколко години.

Така значи, имам братовчеди. Или по-скоро... доведени братовчеди.

Както и да е. Това не означава нищо. Играя си със светлосиния конец на късите си панталонки за сън.

– Просто исках да ти се обадя и да ти кажа за това – казва той накрая. – Ако искаш да се еманципираш, няма да ти преча. Нямам намерение да ти създавам допълнителни трудности и да те откъсвам от нормалния ти живот.

Взира се в края и го защипвам между ноктите си, докато го дърпам. *Добре тогава.*

– Ами... благодаря, че се обади.

Отдръпвам телефона от ухото си, но отново чувам гласа му.

– Искаш ли да дойдеш тук?

Връщам телефона обратно към ухото си.

– Не исках да прозвучи така, сякаш не си добре дошла – казва той. – Напротив. Просто си помислих...

Той млъква, а аз слушам.

Той се засмива.

– Само че тук живеем доста уединен живот, Тиърнън – пояснява той. – Не е много забавно за една млада жена, особено за такава, която няма представа кой, по дяволите, съм, разбираш ли мисълта ми? – тонът му става сериозен. – Баща ти и аз... ние... не обичахме да се виждаме очи в очи.

Седя и не казвам нищо. Знам, че би било учтиво да говоря с него. Или може би очаква да задавам въпроси. Като например какво се е случило между него и баща ми. Или дали познава майка ми.

Но не искам да говоря. Не ми пука.

– Каза ли ти, че живеем в Колорадо? – меко пита Джейк. – Недалеч от Телюрайд, но високо в планината.

Поемам въздух и го изпускам, като навивам конеца около пръста си.

– При хубаво време до града се стига бързо с кола, но през зимата вали сняг месеци наред – продължава той. – Много е различно от живота, който познаваш.

Вдигам очи и ги оставам бавно да се реят из полупразната стая, в която почти никога не съм спала. Рафтове, пълни с книги, които така и не дочетох. Бюро, отрупано с красиви дневници, които обичах да купувам, но почти не пишех в тях. Мислех да сменя интериора тук по време на почивките си у дома, но както при всичко останало, така и не купих тапети, защото не можех да реша какви да бъдат. Нямам въображение.

Да, животът ми...

Вратата на спалнята на родителите ми надолу по коридора се изправя пред мен с цялата си тежест.

Вали сняг – каза той. – Месеци наред.

– Няма кабелна. Няма шумотевица. Понякога няма и интернет – казва той. – Само звуците на вятъра, водопадите и гръмотевиците.

Сърцето ме заболява леко и не знам дали е заради думите, или гласа му. Само звуците на вятъра, водопадите и гръмотевиците.

Всъщност звучи невероятно. Всичко това изглежда някак хубаво. Никой не може да стигне до теб.

– Момчетата ми са свикнали с уединението – продължава той. – Но ти...

Хващам отново конеца и го усуквам около пръста си.
Но аз...?

– Когато дойдох тук, бях почти на твоите години – замислено казва той и долавям усмивката в гласа му. – Имах не особено сръчни ръце и глава, пълна с глупости, с които не знаех какво да правя. Едва останах жив.

Игли прободат гърлото ми и затварям очи.

– Няма как да не спомена потта и слънцето – въздъхва той. – Усърдна работа, спокойствие и заето съзнание. Изградихме сами всичко, което имаме тук. Това е хубав живот.

Може би точно това ми трябва. Да избягам, както той е направил на моята възраст. Да се гмурна в нещо различно, защото в момента чувствам единствено умора.

– Хубав ли е животът ти? – почти прошепва той.

Държа очите си затворени, но имам чувството, че върху дробовете ми е спрял камион. Животът ми е страхотен. Имам гардероб, пълен с всякакви дизайнерски дрехи и чанти, които всеки би очаквал от дъщерята на звезда. Била съм в две дюзини държави и мога да си купя всичко, което поискам. Домът ми е огромен. Хладилникът ми е препълнен. Колко ли хора с радост биха си разменили местата с мен? Късметлийка ли съм?

– Искаш ли да дойдеш тук, Тиърнън? – пита той отново.